

ส่วนราชการ
วันที่ 9 เม.ย. 2562
เลขที่

สจป.ที่ ๑๑ (สุราษฎร์ธานี)
5546
- 9 เม.ย. 2562
วันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๖๒

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักบริหารกลาง ส่วนเสริมสร้างวินัย โทร. ๐ ๒๕๖๑ ๕๒๕๒-๓ ต่อ ๕๒๐๐
ที่ ทส.๑๖๐๑.๖/ว.๑๐๖๕ วันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๖๒

เรื่อง ขอส่งจุลสารส่วนเสริมสร้างวินัย

- เรียน อธิบดีกรมป่าไม้
- รองอธิบดีกรมป่าไม้ทุกท่าน
- ผู้ตรวจราชการกรมป่าไม้ทุกท่าน
- ผู้อำนวยการสำนักทุกสำนัก
- ผู้อำนวยการสำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ที่ ๑-๓
- ผู้อำนวยการสำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้สาขาทุกสาขา
- ผู้อำนวยการกลุ่มพัฒนาระบบบริหาร
- หัวหน้ากลุ่มตรวจสอบภายใน

เพื่อเป็นการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายและกรณีตัวอย่างการกระทำผิดวินัยสำนักบริหารกลาง
ขอส่งจุลสารส่วนเสริมสร้างวินัย ฉบับที่ ๑ - ๓ เป็นปริมาณ พ.ศ. ๒๕๖๒ มาเพื่อเผยแพร่ให้เจ้าหน้าที่ในสังกัด
ได้ทราบโดยทั่วกัน

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

(นางสาวตติมา ไบบัญจิม)
ผู้อำนวยการสำนักบริหารกลาง

๑) ~~นางสาวตติมา ไบบัญจิม~~
~~นางสาวตติมา ไบบัญจิม~~
~~นางสาวตติมา ไบบัญจิม~~
~~นางสาวตติมา ไบบัญจิม~~
~~นางสาวตติมา ไบบัญจิม~~

นางสาวตติมา ไบบัญจิม
 นายเลิศศักดิ์ สุนทรกุล
 10 เม.ย. 2562

(นายประจักษ์ เกษกุล)
เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป
10 เม.ย. 2562

นางสาวอุษิตา สุวรรณภักดี
เจ้าพนักงานธุรการชำนาญงาน

นางอุษิตา พันธ์
10/4/62

นักวิชาการป่าไม้ชำนาญการ
ทำหน้าที่ผู้อำนวยการส่วนอำนวยการ

จตุรสารข่าวส่วนเสริมสร้างวินัย สำนักบริหารกลาง

ฉบับที่ ๑ ปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๖๒

จตุรสารข่าวส่วนเสริมสร้างวินัย ฉบับนี้ขอนำเสนอความรู้เกี่ยวกับกฎหมายและกรณีตัวอย่างการกระทำผิดวินัย ผู้สนใจสามารถเข้าเยี่ยมชมได้ที่เว็บไซต์ของส่วนเสริมสร้างวินัย สำนักบริหารกลาง

กรณีตัวอย่างการกระทำผิดวินัย

ข้าราชการ “คืนเงิน” ที่ “เรียกเก็บ” ไปแล้ว...ความสำเร็จไม่ใช่เหตุผลหย่อนโทษ!

ข้าราชการที่มีพฤติกรรม การ “เรียกเก็บเงิน” โดยอาศัยอำนาจหรือหน้าที่ในตำแหน่งราชการ ถ้าต่อมาได้คืนเงินให้กับผู้ถูกเรียกไปแล้ว...จะถือเป็นการประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงและเป็นความผิดวินัยร้ายแรงหรือไม่?

ข้อพิพาทในคดีนี้ เป็นเรื่องของข้าราชการซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการสอบคัดเลือกบุคคลเพื่อบรรจุเป็นลูกจ้างชั่วคราวของส่วนราชการ ถูกร้องเรียน (โดยผู้ถูกเรียกเก็บเงิน) ว่าก่อนและหลังการสอบได้เรียกเก็บเงินจากผู้เข้าสอบ(รวมทั้งผู้ร้องเรียน) และได้ให้ข้อสอบและบอกคำตอบข้อสอบให้แก่ผู้สมัครสอบคัดเลือกหลายราย

พยานหลักฐานจากการสอบสวนข้อเท็จจริงและการสอบสวนทางวินัย ฟังได้ว่าข้าราชการผู้นี้มีพฤติการณ์ตามที่ถูกร้องเรียน ผู้มีอำนาจจึงมีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ

ข้าราชการดังกล่าว (ผู้ฟ้องคดี) เห็นว่า คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการดังกล่าว โดยกล่าวอ้างว่าไม่ได้มีเจตนาในการเรียกเก็บเงิน เพียงแต่เป็นการพูดล้อเล่น ทั้งเป็นเงินจำนวนเล็กน้อยเพียง ๕,๐๐๐ บาท และในห้องสอบมีกรรมการหลายคนจึงไม่สามารถบอกคำตอบข้อสอบได้ นอกจากนี้ได้โอนเงินคืนแล้วแต่เพื่อชำระหนี้

ข้อกล่าวอ้างฟังได้หรือไม่?

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญและได้รับแต่งตั้งให้เป็นการสอบคัดเลือกฯ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหน้าที่ดำเนินการสอบคัดเลือก โดยคำนึงถึงความรู้ความสามารถและความเหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ และเมื่อพิจารณาจากถ้อยคำพยาน จากการสอบสวนทางวินัย พยานทุกคนล้วนเป็นประจักษ์พยาน ซึ่งเป็นผู้รู้เห็นเหตุการณ์ด้วยตนเองและให้การสอดคล้องต้องกันว่า ผู้ฟ้องคดีเรียกเก็บเงินจากผู้สมัครสอบและนำแบบคำถามไปให้ผู้เข้าสอบและบอกคำตอบข้อสอบก่อนเข้าห้องสอบและในขณะที่สอบเมื่อพยานไม่มีเหตุโกรธแค้นหรือโกรธเคืองกันมาก่อน ไม่ปรากฏว่าถูกบังคับขู่เข็ญเพื่อให้ถ้อยคำปกป้องผู้ฟ้องคดี อีกทั้ง ผู้ฟ้องคดีให้การขัดแย้งกันเกี่ยวกับเหตุผลของการโอนเงินคืนว่าเป็นการจ่ายเพื่อเป็นค่าน้ำมันจึงไม่มีน้ำหนักรับฟังได้ พฤติการณ์จึงเป็นการกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ดังนั้น คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการจึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมาย

นอกจากนี้ ศาลปกครองสูงสุดยังได้วางหลักการสำคัญเพื่อเป็นแนวทางประกอบการใช้ดุลพินิจไว้ว่า (๑) แม้ข้าราชการที่เรียกเก็บเงินจะคืนเงินให้แก่ผู้ถูกเรียกเก็บเงินแล้วก็ตามก็ไม่มีเหตุอันควรลดหย่อนโทษ เพราะการกระทำได้เสร็จสิ้นเป็นความผิดแล้ว (๒) การเรียกเก็บเงินไม่จำเป็นว่าจะเกิดขึ้นก่อนสอบ แต่อาจเกิดขึ้นหลังการสอบแต่ก่อนที่จะมีการประกาศรายชื่อผู้สอบคัดเลือกได้ (๓) จำนวนเงินจะมากหรือน้อยก็ถือเป็นการกระทำโดยทุจริต (๔) ตำแหน่งหน้าที่ของข้าราชการผู้เรียกเก็บเงินมิใช่ข้อสาระสำคัญ

คดีนี้จึงถือเป็นบรรทัดฐานให้ข้าราชการทุกคนจะต้องรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ
ของตนเอง ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ไม่แสวงหาประโยชน์โดยมิชอบด้วยกฎหมาย อีกทั้งประชาชน
ผู้ที่ติดต่อราชการไม่ว่าด้วยเรื่องใด จะต้องไม่สนับสนุนให้ข้าราชการกระทำผิดวินัยด้วยการให้ผลประโยชน์ใด ๆ
โดยมิชอบด้วยเช่นกัน (ผู้สนใจสนใจสามารถอ่านได้จากคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๓๗๓/๒๕๖๑)

(อ้างอิง: จากเว็บไซต์ศาลปกครอง <http://www.admircourt.go.th/> เมนูวิชาการ เมนูย่อยอุทธรณ์จากคดีปกครอง)

จุลสารข่าวส่วนเสริมสร้างวินัย สำนักบริหารกลาง

ฉบับที่ ๒ ปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๖๒

จุลสารข่าวส่วนเสริมสร้างวินัย ฉบับนี้ขอเสนอความรู้เกี่ยวกับกฎหมายและกรณีตัวอย่าง การกระทำผิดวินัย ผู้สนใจสามารถเข้าเยี่ยมชมได้ที่เว็บไซต์ของส่วนเสริมสร้างวินัย สำนักบริหารกลาง

กรณีตัวอย่างการกระทำความผิดวินัย

“ชู้สาว” เมื่อพฤติการณ์อนุมานได้ว่ามีความสัมพันธ์พิเศษต่อกัน... ผิดวินัยร้ายแรง??

ข้าราชการมีพฤติกรรมเป็น “ ผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ” เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่การประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงมีลักษณะอย่างไรนั้น กฎหมายที่บัญญัติเป็นความผิด อาจไม่ได้ให้ความหมายหรืออธิบายลักษณะของพฤติกรรมไว้ การพิจารณาจึงขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในแต่ละกรณี เช่น การมียาเสพติดไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๗๙๓/๒๕๖๐) การใช้อาวุธปืนยิงผู้อื่นถึงแก่ความตาย การมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตและการพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาตหรือไม่มีเหตุอันควร (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๑๓๒๗/๒๕๖๐)

การที่ข้าราชการประพฤติตนไม่เหมาะสมในทางเพศกับผู้อื่นที่มีใช้คู่สมรสของตน อาจเป็นพฤติกรรมหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการ “ ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ” และในการพิจารณาเพื่อลงโทษในทางอาญา

ดังเช่นอุทธรณ์ที่ยกมานำเสนอในฉบับนี้ เป็นกรณีที่ข้าราชการ “ ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ” ในทางชู้สาว จนกระทั่งหน่วยงานต้นสังกัดมีคำสั่งลงโทษทางวินัยปลดออกจากราชการ และข้าราชการที่ถูกลงโทษได้ฟ้องคดีต่อศาลปกครองขอให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการ

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจสอบพยานหลักฐานต่าง ๆ สรุปได้ว่า

นางสมหญิงซึ่งเป็นข้าราชการครูมีสามีที่จดทะเบียนสมรสอยู่ร่วมกันมานานกว่า ๓๐ ปี สามีมีสัมพันธ์ในทางชู้สาวกับนายเสื่อซึ่งเป็นข้าราชการที่มีคู่สมรสอยู่แล้ว โดยพยานบุคคล ๓ รายที่พิกอาศัยอยู่ใกล้เคียงกับบ้านพักของนางสมหญิงให้ถ้อยคำในทำนองเดียวกันว่า ได้พบนางสมหญิงและนายเสื่อพิกอาศัยอยู่ด้วยกันที่บ้านซึ่งปลูกสร้างร่วมกัน นายเสื่อได้บอกกับพยานซึ่งเป็นผู้รับจ้างถมดินที่บ้านนางสมหญิงว่า นางสมหญิงเป็นภริยาของตน นางสมหญิงได้ยอมรับว่านายเสื่อได้พิกอาศัยอยู่บ้านเดียวกัน แต่เป็นการพิกอาศัยชั่วคราว ส่วนสามีของนางสมหญิงให้การว่านางสมหญิงไม่กลับบ้านที่อยู่ร่วมกับสามีทุกวัน โดยจะกลับเฉพาะวันเสาร์และวันอาทิตย์เท่านั้น ส่วนพยานฝ่ายนางสมหญิงเป็นชาวบ้านคนละตำบลคนละพื้นที่ และเป็นข้าราชการซึ่งจะพบเห็นกันเฉพาะในสถานที่ราชการ

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า เมื่อพยานไม่มีเหตุโกรธเคืองหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะให้การปรักปรำนางสมหญิง (ผู้ฟ้องคดี) และคำสั่งลงโทษทางวินัยไม่จำเป็นต้องปรากฏหลักฐานจนปราศจากข้อสงสัย เหมือนการลงโทษทางอาญา ทั้งการดำเนินการทางวินัยและการดำเนินคดีอาญามีหลักเกณฑ์ วิธีการสอบสวน และการลงโทษไว้เป็นการเฉพาะแยกจากกันคนละส่วน และกฎหมายบัญญัติให้ดำเนินการทางวินัยได้โดยไม่ต้องรอฟังผลคดีอาญา

เมื่อนางสมหญิงมีพฤติการณ์อยู่อาศัยในบ้านร่วมกันสองต่อสองกับนายเลื้อจนตลอดข้ามคืน ย่อมอนุมารได้ว่ามีความสัมพันธ์พิเศษต่อกัน การที่นางสมหญิงประพฤติตนไม่เหมาะสมเป็นเหตุให้บุคคลอื่น ตีตราว่า มีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับสามีของผู้อื่น จึงเป็นการไม่รักษาชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของหน้าที่ราชการ และผิดศีลธรรม อันถือว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ (เทียบเคียงได้กับมาตรา ๘๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑) ดังนั้น คำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการจึงเหมาะสมกับความผิด (คำพิพากษา ศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๕๔๖/๒๕๖๐)

คดีนี้ถือเป็นอุทธรณ์สำหรับข้าราชการว่า จะต้องประพฤติปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ ที่ดำรงอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความประพฤติส่วนตัวในบางกรณีดังเช่นความสัมพันธ์ในทางชู้สาวนั้น แม้จะไม่เป็น ความผิดทางอาญา แต่เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงที่อาจถูกลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการได้ และ บางกรณีอาจต้องรับผิดทางแพ่งตามกฎหมายลักษณะครอบครัวด้วย

(อ้างอิง : จากเว็บไซต์ศาลปกครอง <http://www.admincourt.go.th/> เมนูวิชาการ เมนูย่อยอุทธรณ์จากคดีปกครอง)

จุฬาสารข่าวส่วนเสริมสร้างวินัย สำนักบริหารกลาง

ฉบับที่ ๓ ปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๖๒

.....
จุฬาสารข่าวส่วนเสริมสร้างวินัย ฉบับนี้ขอเสนอความรู้เกี่ยวกับกฎหมายและกรณีตัวอย่าง
การกระทำผิดวินัย ผู้สนใจสามารถเข้าเยี่ยมชมได้ที่เว็บไซต์ของส่วนเสริมสร้างวินัย สำนักบริหารกลาง

กรณีตัวอย่างการกระทำผิดวินัย

ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะ...วินัยยังไม่สอดคล้องกับข้อเท็จจริง!!

“ทุจริตคิดโกงชาติ จะพิพากษารัฐ” วินัยข้อขึ้นต้นด้วยคำขวัญที่ชนะเลิศการประกวดคำขวัญ
ของสำนักงาน ป.ป.ช. ซึ่งชี้ให้เห็นถึงโทษของการทุจริตคอร์ปชั่นที่จะนำพาความเสียหายมาให้กับทุกคนในชาติ

เป็นที่ทราบกันดีว่า พฤติกรรมการทุจริต ถือเป็นภัยร้ายแรงและมักจะกำหนดให้เป็นลักษณะต้องห้าม
ในคุณสมบัติของตำแหน่งที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ราชการต่างๆ รวมทั้งจะต้องพ้นจากตำแหน่งหากถูกสอบสวน
ทางวินัยแล้วพบว่ามีความผิดในทางทุจริตจริง ทั้งยังต้องถูกดำเนินคดีอาญาอีกด้วย

ตำแหน่งที่ว่างดังกล่าว รวมถึงตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลด้วย ซึ่งมาตรา ๔๗ ทวิ (๒)
แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ ได้กำหนดลักษณะต้องห้ามในการดำรง
ตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล คือมีความผิดในทางทุจริต ซึ่งความหมายตามมาตรา ๑ แห่งประมวล
กฎหมายอาญา หมายถึง การแสวงหาประโยชน์ที่มีควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น

โดยเมื่อมีการร้องเรียนกล่าวหาหรือมีข้อสงสัยในพฤติกรรมของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล
ในเรื่องดังกล่าว นายอำเภอมีหน้าที่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นสอบสวนและวินิจฉัยโดยเร็ว ว่าสมาชิกผู้นั้น
ต้องพ้นจากตำแหน่งเพราะมีความผิดในทางทุจริตหรือไม่

ฟังอย่างนี้แล้ว อาจมีข้อสงสัยว่า การกระทำผิดฐานทุจริตซึ่งมีทั้งโทษทางอาญาและโทษทางวินัย
นั้น การที่นายอำเภอจะวินิจฉัยว่าผู้นั้นมีความผิดในการทุจริตจนต้องพ้นจากตำแหน่งซึ่งถือเป็นโทษทางวินัย
ขั้นสูงสุด จะต้องรอฟังผลการพิจารณาคดีในทางอาญาจากศาลก่อนหรือไม่?

ประเด็นนี้ศาลปกครองสูงสุดได้วางบรรทัดฐานการปฏิบัติราชการไว้อย่างชัดเจนแล้วว่า การดำเนินการ
ทางวินัยถือเป็นคนละส่วนกับการดำเนินคดีอาญา ผู้มีหน้าที่สามารถดำเนินการทางวินัยไปได้เลยโดยไม่จำเป็นต้อง
รอฟังผลจากคดีอาญา ทั้งนี้เนื่องจากโทษทางวินัยกับโทษทางอาญามีวัตถุประสงค์ในการลงโทษที่แตกต่างกันนั่นเอง

โทษทางอาญา เป็นเรื่องของการกำหนดโทษเพื่อมุ่งให้สังคมอยู่อย่างสงบสุข จึงต้องควบคุมและ
ป้องกันการกระทำของบุคคล ซึ่งมีตัวบทกำหนดลักษณะความผิดและโทษไว้อย่างชัดเจน และจะพิสูจน์ความจริง
โดยกระบวนการยุติธรรมทางอาญา โทษทางอาญามีอัตราโทษหลายระดับและสูงสุดคือประหารชีวิต ซึ่งเป็น
เรื่องกระทบต่อชีวิต ร่างกาย สิทธิและเสรีภาพ ฉะนั้น ในการจะลงโทษทางอาญาจึงต้องปรากฏพยานหลักฐาน
ชัดเจนปราศจากข้อสงสัย หากไม่ชัดเจนก็จะยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่จำเลย

แต่สำหรับโทษทางวินัยนั้น เป็นมาตรการที่มุ่งควบคุมความประพฤติของเจ้าหน้าที่ของรัฐ มิให้กระทำการที่ฝ่าฝืนกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับต่างๆ ตลอดจนศีลธรรมอันดี และจะพิสูจน์ความจริงด้วยกระบวนการทางวินัย โทษทางวินัยไม่มีโทษที่กระทบต่อชีวิตหรือการจำกัดสิทธิเสรีภาพ ฉะนั้น การพิจารณาโทษทางวินัยกฎหมายจึงให้อำนาจดุลพินิจผู้บังคับบัญชาโดยพิจารณาจากข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานตามสำนวนของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย

ถึงตรงนี้เห็นว่าโทษทางวินัยและอาญานั้นมีได้เกี่ยวเนื่องกัน และใช้กระบวนการพิจารณาที่ต่างกัน ฉะนั้นการพิจารณาโทษจึงแยกเป็นอิสระจากกัน

มาดูตัวอย่างคดีที่ศาลปกครองได้วางบรรทัดฐานไว้ กรณีนายตามติดได้ร้องเรียนต่อนายอำเภอว่า นายตัวต่อ สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลได้กระทำการทุจริตเนื่องจากลักลอบบุกรุกทำลายป่า โดยว่าจ้างรถแบ็คโฮไปขุดดินลูกรังในบริเวณสถานที่เกิดเหตุซึ่งอยู่ในเขาป่าสงวน กระทั่งเจ้าหน้าที่ป่าไม้ได้เข้าจับกุมดำเนินคดีอาญาและมีการชดเชยความเสียหายนายตัวต่อ โดยนายอำเภอได้มอบหมายให้ปลัดอำเภอร่วมเป็นพนักงานสอบสวนและนายอำเภอได้ควบคุมการสอบสวนในฐานะหัวหน้าพนักงานสอบสวน ต่อมาพนักงานสอบสวนมีความเห็นสั่งฟ้องนายตัวต่อและพวก เรื่องอยู่ระหว่างการพิจารณาของอัยการ

ในส่วนการดำเนินการทางวินัย นายอำเภอได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย ซึ่งมีมติว่า พยานหลักฐานไม่เพียงพอที่จะรับฟังได้ว่านายตัวต่อมีพฤติกรรมไปในทางทุจริต นายอำเภอพิจารณาแล้วเห็นด้วย จึงมีหนังสือแจ้งนายตามติดในฐานะผู้ร้องเรียน นายตามติดไม่เห็นด้วยจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองว่าการวินิจฉัยของนายอำเภอไม่ชอบด้วยกฎหมายและเป็นการช่วยเหลือนายตัวต่อ ขอให้ศาลเพิกถอนคำวินิจฉัยของนายอำเภอดังกล่าว

นายอำเภอโต้แย้งว่าพยานหลักฐานยังไม่เพียงพอที่จะรับฟังได้ว่านายตัวต่อได้ทำการบุกรุกทำลายป่า จึงสมควรรอการสั่งเด็ดขาดทางวินัยไว้ก่อนจนกว่าจะทราบผลทางคดีอาญา อีกทั้งการกระทำของนายตัวต่อ ก็ได้กระทำโดยใช้ตำแหน่งหน้าที่แต่อย่างใด

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงและพฤติกรรม ตลอดจนพยานหลักฐานจากการสอบสวนของคณะกรรมการฯ ซึ่งต่างให้การสอดคล้องกันว่านายตัวต่อเป็นผู้ว่าจ้างให้กระทำการโดยที่พยานมิได้มีเหตุโกรธเคืองกับนายตัวต่อมาก่อน อีกทั้งในชั้นการสอบสวนดำเนินคดีอาญา นายอำเภอในฐานะหัวหน้าพนักงานสอบสวนก็ได้มีความเห็นเสนอต่ออัยการว่าเห็นควรสั่งฟ้องโดยเห็นว่าได้กระทำผิดตามข้อกล่าวหา และพยานหลักฐานพอฟ้อง จึงไม่มีเหตุผลใดที่นายอำเภอจะวินิจฉัยกรณีการสอบสวนทางวินัยไปในทางว่าไม่มีน้ำหนักเพียงพอซึ่งแตกต่างจากการเสนอความเห็นต่ออัยการ

คำวินิจฉัยของนายอำเภอที่เห็นว่านายตัวต่อยังไม่มีพฤติกรรมในทางทุจริตอันเป็นเหตุให้พ้นจากสมาชิกภาพสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลนั้น จึงเป็นการใช้ดุลพินิจไม่สอดคล้องกับข้อเท็จจริง อีกทั้ง “พฤติกรรมในทางทุจริต” ตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบลฯ ไม่จำเป็นต้องถึงขนาดว่าต้องมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่ากระทำความผิด หากมีข้อเท็จจริงเพียงพอที่จะเชื่อว่าบุคคลนั้นมีพฤติกรรมในทางทุจริตก็เป็นเหตุให้พ้นจากตำแหน่งได้แล้ว คำวินิจฉัยของนายอำเภอที่ว่าผู้ฟ้องคดียังไม่มีพฤติกรรมในทางทุจริตจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๒๐๗/๒๕๖๐)

จะเห็นได้ว่า การพิจารณาทางวินัยนั้น แยกเป็นอิสระจากการพิจารณาทางอาญา โดยการดำเนินการทางวินัยจะต้องชอบด้วยกระบวนการขั้นตอนตามที่กฎหมายของข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐประเภทนั้น ๆ กำหนดไว้ อีกทั้งการใช้ดุลพินิจของผู้มีอำนาจจะต้องมีเหตุผลและสอดคล้องกับข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง ไม่อาจใช้อำนาจวินิจฉัยไปตามอำเภอใจหรือใช้อำนาจวินิจฉัยไปในทางช่วยเหลือกันได้

กรณีการพ้นสภาพการเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ด้วยเหตุ “มีพฤติกรรมในทางทุจริต” พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบลฯ มิได้กำหนดว่าต้องเป็นการกระทำทุจริตต่อหน้าที่ ฉะนั้น ผู้กระทำจะมีได้กระทำโดยอ้างตำแหน่งหน้าที่ ก็อาจต้องพ้นจากตำแหน่งหน้าที่ได้ดังเช่นนายตัวต่อนั่นเอง

.....
(อ้างอิง : จากเว็บไซต์ศาลปกครอง <http://www.admincourt.go.th/> เมนูวิชาการ เมนูย่อยอุทธรณ์จากคดีปกครอง)